

Sygn. akt I KK 13/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2022 r.

sprawy **M. W. i D. S.**,

skazanych za popełnienie przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych,

od wyroku Sądu Okręgowego w P.,

z dnia 10 września 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.,

z dnia 6 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K (...)

postanowił

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych M. W. i D. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K (...), oskarżonych M. W. i D. S. uznał za winnych tego, że:

1. w nocy z 15/16 kwietnia 2020 roku w G. w woj. (...), z terenu parkingu niestrzeżonego na osiedlu [...] w rejonie bloku nr 18 działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali kradzieży z włamaniem samochodu osobowego m-ki C. [...] o nr rej. (...) w ten sposób, że po uprzednim wybiciu trójkątnej szyby w drzwiach kierowcy, dostali się do wnętrza pojazdu, a następnie zabrali go

w celu przywłaszczenia, czym spowodowali straty w wysokości 30.000 zł na szkodę M. P.,

tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.;

2. w nocy z 17/18 kwietnia 2020 roku w K. w woj. (...), z terenu parkingu niestrzeżonego przy ul. [...], działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali kradzieży z włamaniem samochodu osobowego m-ki C. [...] o nr rej. (...) w ten sposób, że w nieustalony sposób dostali się do wnętrza pojazdu, a następnie zabrali go w celu przywłaszczenia, czym spowodowali straty w wysokości 20.000 zł na szkodę M. G.,

tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.;

3. w nocy z 29/30 kwietnia 2020 roku w T. w woj. (...), z terenu parkingu niestrzeżonego przy ul. O., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali kradzieży z włamaniem samochodu osobowego m-ki C. [...] o nr rej. (...), w ten sposób, że w nieustalony sposób dostali się do wnętrza pojazdu, a następnie zabrali go w celu przywłaszczenia, czym spowodowali straty w wysokości 33.700 zł na szkodę S. S.A.,

tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.;

4. w dniu 26 grudnia 2019 roku w G. w woj. (...), z terenu parkingu niestrzeżonego przy ul. S. w rejonie bloku nr 4A/1, działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali kradzieży z włamaniem samochodu osobowego m-ki P. [...] o nr rej. (...), w ten sposób, że w nieustalony sposób dostali się do wnętrza pojazdu, a następnie zabrali go w celu przywłaszczenia, czym spowodowali straty w wysokości 30.000 zł na szkodę W. S.A.,

tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.;

5. w nocy 21/22 kwietnia 2020 roku w W. w woj. (...) z terenu parkingu niestrzeżonego przy ul. K., działając wspólnie i w porozumieniu, usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem samochodu osobowego m-ki C. [...] o nr rej. (...) w ten sposób, że po uprzednim wybiciu trójkątnej szyby w drzwiach pasażera, dostali się do wnętrza pojazdu, a następnie usiłowali uruchomić silnik pojazdu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na niemożność pokonania zabezpieczeń elektronicznych, powodując straty w kwocie 21.070,15 na szkodę W. S.A.,

tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,
oraz przyjmując, że przypisane czyny stanowią w myśl art. 91 § 1 k.k. ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył oskarżonym:

1. M. W. karę 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności,
2. D. S. karę 3 lat pozbawienia wolności.

Apelacje od wyroku Sądu I instancji wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca D. S., zaskarżając go w całości, zarzucił:

1. „obrazę prawa materialnego, tj. art. 91 § 1 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie jako podstawy prawnej wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej za przypisane oskarżonemu przestępstwa z punktu I - V zaskarżonego wyroku,
2. obrazę prawa materialnego tj. art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu w pkt I - V czynów i stanowią one ciąg przestępstw w myśl art. 91 § 1 k.k., podczas gdy dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uważa się za jeden czyn zabroniony i nie sposób przyjąć, aby w tych okolicznościach faktycznych oskarżony dopuścił się ciągu przestępstw,
3. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w sprawie i w konsekwencji przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów z pkt IV i V zaskarżonego wyroku, gdy w istocie w oparciu o ujawniony materiał dowodowy nie jest możliwe przypisanie winy oskarżonemu, zarówno z zapisów monitoringu, jak i zeznań świadków nie wynika, aby D. S. miał dokonać zarzucanych mu czynów (z pkt IV i V), Sąd I instancji ustalając winę oparł się wyłącznie na zeznaniach oskarżonego podanych przy pierwszym przesłuchaniu jako podejrzanego w sprawie, a które to oskarżony konsekwentnie odwołał na późniejszym etapie postępowania, podając wiarygodną przyczynę ich pierwotnego złożenia, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia,

4. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez przeprowadzenie przez Sąd pierwszej instancji dowolnej oceny materiału dowodowego i mimo prawidłowego ustalenia, że zeznania oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego są niekompletne i niepełne, odmówił wbrew doświadczeniu życiowemu, logice wypadków, wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w zakresie odwołanych przez niego wyjaśnień dotyczących zarzucanych mu czynów z pkt IV i V zaskarżonego wyroku, gdy w istocie przyznanie się przez oskarżonego do zarzucanych mu ww. czynów na etapie postępowania przygotowawczego, kiedy to był słuchany w charakterze podejrzanego, było wymuszone i zasugerowane przez przesłuchujących go w sprawie funkcjonariuszy policji, a które to uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia,
 5. obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 627 k.p.k. w zw. z art. 624 k.p.k., poprzez błędne przyjęcie, że sytuacja materialna oskarżonego pozwala na obciążenie go w całości kosztami sądowymi, podczas gdy w istocie istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tak znacznych kosztów postępowania jest dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową, dodatkowo Sąd zupełnie pominął fakt, że obciążył oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody w znacznej wysokości tj. 84.770,15 złotych,
- ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd I instancji powyższych zarzutów,
6. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec D. S., poprzez nieuwzględnienie w należyтым stopniu okoliczności łagodzących, albowiem warunki i właściwości osobiste oskarżonego tj. młody wiek oskarżonego, przyznanie się do winy, współpraca z organami ścigania, nie uzasadniają wymierzenia oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, która to jawi się jako niesprawiedliwa, przynosząca nadmierną dolegliwość”.

Obrońca oskarżonego D. S. podnosząc takie zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu w pkt IV i V aktu oskarżenia czynów,

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez dodanie punktu Ia i uznanie za winnego oskarżonego D. S. zarzucanych mu w pkt I - III aktu oskarżenia czynów, przyjmując, że stanowią one czyn ciągły, w myśl art. 12 § 1 k.k., tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia,
3. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 4 poprzez uchylenie orzeczonego środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w zakresie odpowiadającym uniewinnieniu oskarżonego od zarzucanych mu w pkt IV - V aktu oskarżenia czynów,

ewentualnie,

4. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sadowi I instancji do ponownego rozpoznania,

ewentualnie

5. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez uznanie za winnego oskarżonego D. S. zarzucanych mu w pkt I - V aktu oskarżenia czynów, przyjmując, że stanowią one czyn ciągły, w myśl art. 12 § 1 k.k., tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia,

ewentualnie

6. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez wymierzenie oskarżonemu D. S. za dokonanie czynów z pkt I - V aktu oskarżenia kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Obrońca oskarżonego M. W., adw. M. K., zaskarżając wyrok w całości, zarzucił w apelacji:

1. „obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 91 § 1 k.k. polegającą na błędnym zakwalifikowaniu przestępstw przypisanych oskarżonemu, opisanych w pkt I - V aktu oskarżenia, jako stanowiących ciąg przestępstw, w sytuacji, w której brak jest podstaw do uznania, że zachowania oskarżonego pozostawały w takim zbiegu przestępstw;

2. odnośnie do przestępstw opisanych w pkt IV i V aktu oskarżenia: naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k., polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie poprzez uznanie, że dowody te wskazują ponad wszelką wątpliwość, że oskarżeni M. W. i D. S. dopuścili się tych przestępstw, co skutkowało błędnym ustaleniem sprawstwa obu oskarżonych w zakresie tych występków;
3. odnośnie do przestępstw opisanych w pkt I - III: rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu M. W. w wymiarze 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, skutkiem braku należytego uwzględnienia uprzedniej niekaralności oskarżonego, ustabilizowanego trybu życia, przyznania się do winy oraz skruchy w zakresie tych przestępstw, do których popełnienia oskarżony M. W. się przyznał”

oraz wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przestępstw zarzucanych mu w pkt IV i V aktu oskarżenia, wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego art. 91 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa opisane w pkt I - III aktu oskarżenia.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniosła również drugi obrońca oskarżonego M. W., adw. K. N. S., zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości i zarzucając:

„w zakresie czynów wskazanych w pkt I do III wyroku naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w postaci wyjaśnień oskarżonego M. W. w zakresie, w jakim oskarżony opisywał swoją rolę w przestępczym procederze wskazując, że jedynie dowoził D. S. na miejsce przestępstwa, za co otrzymywał od niego wynagrodzenie w kwocie 500 zł, czego konsekwencją był błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przejawiający się w nieprawidłowym ustaleniu, iż rola obu podsądnych od początku procedury była równorzędna, a sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu w wykonaniu wcześniej ustalonego podziału ról,

które to z kolei błędne ustalenie doprowadziło do następczego naruszenia art. 18 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż oskarżony M. W. nie dopuścił się czynu o znamionach pomocnictwa;

2. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w postaci wyjaśnień oskarżonego D. S. złożonych podczas rozprawy sądowej w dniu 24 marca 2021 r. w zakresie, w jakim oskarżony wyjaśniał rolę M. W. w przestępczym procederze oraz przyznał, iż to on osobiście dokonywał kradzieży samochodów, a M. W. nie był do końca wszystkiego świadomy, czego konsekwencją był błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przejawiający się w nieprawidłowym ustaleniu, iż rola obu podsądnych była równorzędna, a sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu w wykonaniu wcześniej ustalonego podziału ról, które to z kolei błędne ustalenie doprowadziło do następczego naruszenia art. 18 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż oskarżony M. W. nie dopuścił się czynu o znamionach pomocnictwa;

w zakresie czynów wskazanych w pkt IV do V wyroku na podstawie art. 427 § 1 i 2 w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w postaci wyjaśnień oskarżonych składanych na rozprawie w dniu 24 marca 2021 r. w zakresie, w jakim podawali oni, iż nie popełnili czynów opisanych w pkt IV i V aktu oskarżenia i uznanie, że powyższe wyjaśnienia nie zasługują na walor wiarygodności, podczas gdy oskarżeni zgodnie podali, że twierdzenia zawarte w protokołach przesłuchania zostały na nich wymuszone w sposób bezprawny przez funkcjonariuszy Policji, czego konsekwencją był błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przejawiający się w nieprawidłowym ustaleniu, iż oskarżeni dopuścili się kradzieży z włamaniem na terenie G. w dniu 26 grudnia 2019 r. oraz usiłowania kradzieży z włamaniem w nocy z 21 na 22 kwietnia 2020 r. w W.;

2. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w postaci nagrań i analizy monitoringu (k. 421-424 akt) przejawiającą się w uznaniu, że powyższy dowód ma ważne znaczenie dla ustaleń w sprawie, podczas gdy z treści ww. dowodu nie sposób ustalić sprawstwa oskarżonego;
3. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w postaci nagrań i analizy monitoringu (k. 368 i 602 akt) przejawiającą się w uznaniu, że powyższy dowód jest wiarygodny i ma ważne znaczenie dla ustaleń w sprawie, podczas gdy z treści wskazanego dowodu stanowiącego notatkę urzędową z dnia 30 kwietnia 2020 r. nie wynika w sposób obiektywny, że samochód osobowy marki C. [...] należący do skarżącego był widziany w miejscu usiłowania kradzieży,

ewentualnie, na podstawie art. 428 pkt 3 i 4 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że karą adekwatną w stosunku do oskarżonego M. W. jest kara 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy występujące w sprawie okoliczności, takie jak: uprzednia niekaralność oskarżonego, właściwości i warunki osobiste sprawcy, krótki odstęp czasu pomiędzy poszczególnymi czynami, wiek oskarżonego, prowadziły do wniosku, że karą adekwatną i sprawiedliwą w stosunku do oskarżonego za powołane czyny, realizujące cele prewencji ogólnej oraz szczególnej, byłaby kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w konsekwencji orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności doprowadziło do orzeczenia w stosunku do niego kary rażąco niewspółmiernej i niesprawiedliwej”.

Obrońca wniosła:

1. w zakresie czynów z pkt I do II o zmianę wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przedmiotowych czynów w formie zjawiskowej opisanej w art. 18 § 3 k.k. i wymierzenie mu za te czyny przy zastosowaniu art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 60 k.k. kary roku pozbawienia wolności, zawieszając jednocześnie wykonanie przedmiotowej kary na okres 3 lat próby;
2. w zakresie czynów opisanych w pkt IV i V aktu oskarżenia o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;

3. w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 10 września 2021 r., sygn. akt IV Ka (...), zaskarżony wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy.

Kasacje od wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońcy obu skazanych.

Obrońca skazanego D. S., zaskarżając go w całości, zarzucił,

1. „na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. rażąco naruszenie prawa, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia w postaci obrazy art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w części motywacyjnej wyroku powodów przyjęcia wartości szkód objętych obowiązkiem naprawienia szkody z art. 46 § 1 k.k. z pkt. 4 wyroku w pełnej wysokości deklarowanej przez składających zawiadomienie pokrzywdzonych, przy podniesieniu tego zarzutu przez obrońcę w apelacji od wyroku Sądu I instancji, co doprowadziło w następstwie do błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 53 § 2 k.k. w części dotyczącej dyrektywy oceny rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw czynów, których się dopuścił, a co stanowi naruszenie prawidłowego sposobu dokonywania ustaleń faktycznych;
2. naruszenie prawa materialnego karnego przez jego niezastosowanie w postaci art. 46 § 1 k.k. i materialnego cywilnego w postaci art. 363 § 2 k.c., poprzez nieuwzględnienie obowiązku stosowania przy nakładaniu obowiązku naprawienia szkody przepisów prawa cywilnego, w tym zwłaszcza wskazanego tu art. 363 § 2 k.c., zgodnie z którym jeśli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, to wysokość odszkodowania powinna być ustalana według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia cen istniejących w innej chwili. Sąd ten nie wskazał przy tym, czy nałożony obowiązek naprawienia szkody dotyczy całości czy części szkody, co ma istotne znaczenie dla wykonania wyroku jak i dla dochodzenia ewentualnych roszczeń uzupełniających przez strony w procesie cywilnym. Ten sam zarzut niezastosowania art. 440 k.c. postawiono też rozstrzygnięciu o obciążeniu oskarżonego wysoką kwotą obowiązku naprawienia szkody, na którą to okoliczność sąd odwoławczy przywołał niezasadny argument, iż dla orzekania o finansowych konsekwencjach skazania obciążających oskarżonego nie ma

znaczenia jego niezamożność, a co jest sprzeczne z mającym tutaj zastosowanie art. 440 k.c.”.

oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanego M. W., zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rzetelnej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu apelacji obrońcy skazanego M. W. dotyczącego błędnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie odnośnie przypisanego oskarżonemu M. W. przestępstwa kradzieży z włamaniem samochodu osobowego marki P. [...] w dniu 26 grudnia 2019 r. w G., opisanego w pkt IV aktu oskarżenia, jako przestępstwa przypisanego oskarżonemu wyłącznie na podstawie wątpliwej wiarygodności wyjaśnień samych oskarżonych, przy braku innych dowodów wskazujących na sprawstwo w tym zakresie, podczas gdy przy prawidłowej ocenie wszystkich zebranych dowodów przypisanie oskarżonemu tego przestępstwa nie byłoby możliwe i winno prowadzić do uniewinnienia oskarżonego M. W. od popełnienia tego przestępstwa, mając zaś na względzie przyjęcie, iż przestępstwa przypisane obu oskarżonym stanowiły ciąg przestępstw w myśl art. 91 § 1 k.k., winno to wpłynąć na wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary”

oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedziach na obie kasacje, prokurator Prokuratury Okręgowej w P. wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje skarżących nie zasługiwały na uwzględnienie ze względu na ich oczywistą bezzasadność, w związku z czym podlegały oddaleniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy wskazać oczywistą bezzasadność zarzutów zawartych w kasacji obrońcy skazanego D. S.. Wypada podkreślić, że zarówno zarzut obrazy art. 46 § 1 k.k. oraz art. 53 § 2 k.k., jak również zarzut

niezastosowania art. 363 § 2 k.c. i art. 440 k.c., nie były stawiane w apelacji. obrońca skazanego zarzucił, że Sąd odwoławczy nie odniósł się do kwestii zastosowania art. 46 § 1 k.k. w pkt. 3.7 uzasadnienia, tymczasem we wskazanym miejscu sąd ten rozpoznał zarzut apelacyjny, w którym kwestionowano przyjęcie, że sytuacja materialna oskarżonego pozwala na obciążenie go w całości kosztami sądowymi, w szczególności przy uwzględnieniu obciążenia oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody. Treść zarzutu apelacyjnego nie wiąże się w jakikolwiek sposób z kwestią zastosowania art. 46 k.k.

Stąd kierowany pod adresem Sądu II instancji zarzut obrazy art. 457 § 3 k.p.k. nie mógł się ostać, bowiem Sąd odwoławczy nie był zobowiązany w tym zakresie do przeprowadzenia kontroli instancyjnej. Można natomiast odnieść wrażenie, że zarzut kierowany jest *de facto* do Sądu I instancji. Świadczy o tym treść zarzutu kasacyjnego, w którym wadliwości orzeczenia skarżący upatruje w „niewyjaśnieniu w części motywacyjnej wyroku powodów przyjęcia wartości szkód objętych obowiązkiem naprawienia szkody z art. 46 § 1 k.k. z pkt. 4 wyroku”, przy czym chodzi o wyrok Sądu I instancji. Skoro zaś w apelacji zarzut taki nie został sformułowany (choć postawienie takiego zarzutu w apelacji skazanego D. S. skarżący deklaruje), to nie mogło dojść do naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. nakazującego wskazanie, czym kierował się sąd odwoławczy uznając zarzuty za zasadne albo niezasadne.

Co więcej, na ocenę zarzutów kasacyjnych skarżącego nie miało powiązanie zarzutu obrazy art. 457 § 3 k.p.k. z art. 440 k.p.k. Rzecz bowiem w tym, że skarżący wcale nie wykazuje ani niesprawiedliwości utrzymania w mocy wyroku Sądu II instancji, ani rażącego stopnia tej niesprawiedliwości. Wypada przypomnieć, że zasadą (opisaną w art. 433 § 1 k.p.k.) jest kontrola instancyjna w granicach podniesionych zarzutów. W zakresie szerszym kontrola sądu odwoławczego może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. Zastosowanie art. 440 k.p.k. wchodzi w grę zatem dopiero wówczas, gdy niemożliwe jest uwzględnienie zarzutów zawartych w środku odwoławczym. Wskazując na obrazę art. 440 k.p.k. autor kasacji winien więc wykazać zarówno zaistnienie takich uchybień, jak i to, że ich konsekwencją jest rażąca niesprawiedliwość orzeczenia utrzymującego wyrok sądu I instancji w mocy

(zob. m.in. postanowienia SN: z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt V KK 498/19; z dnia 4 marca 2020 r., sygn. akt III KK 11/20).

Jednocześnie trzeba podkreślić, że pojęcie „rażąca niesprawiedliwość”, przez którą należy rozumieć w szczególności uchybienie wymogu rzetelności procesu, wiąże się nie tylko z łatwością stwierdzenia jej zaistnienia (a więc nie tylko z niesprawiedliwością oczywistą), ale i stopniem natężenia owej niesprawiedliwości, która właśnie musi mieć charakter rażący, czyli bardzo duży.

Aby skutecznie zarzucić sądowi odwoławczemu rażącą i mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę art. 440 k.p.k., autor kasacji musi wykazać, że na skutek nieuwzględnienia z urzędu uchybienia popełnionego przez sąd pierwszej instancji, sąd odwoławczy utrzymał w mocy orzeczenie, którego nie da się pogodzić ze społecznym poczuciem sprawiedliwości. Powyższe wymaga wykazania nie tylko uchybienia, którego sąd odwoławczy nie dostrzegł, ale i jego bardzo poważnych konsekwencji (zob. postanowienia SN: z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt III KK 17/20; z 13 stycznia 2017 r., sygn. akt V KK 256/16). Wobec faktu niewykazania przez skarżącego jakiegokolwiek z omówionych przesłanek kasację i z tego względu należało uznać za oczywiście bezzasadną.

Oczywiście bezzasadna okazała się również kasacja obrońcy skazanego M. W.. Zarzucana przez skarżącego obraza przepisów art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 i art. 457 § 3 k.p.k. wiązana jest przez skarżącego z brakiem rzetelnej kontroli odwoławczej wynikającej z zarzutu apelacyjnego obrońcy adw. M. K. co do błędnej oceny dowodów w zakresie kradzieży samochodu P. (pkt IV aktu oskarżenia). Tymczasem w apelacji obrońcy w opisywanym zakresie postawiono zarzut wyłącznie obrazy art. 7 k.p.k. (pkt 2 zarzutów apelacji z dnia 19 maja 2021 r.). Sąd odwoławczy nie był zatem zobowiązany do kontroli odwoławczej zastosowania art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., co w tym obszarze czyni kasację niezasadną. Drugi obrońca tego skazanego również nie podnosił w apelacji zarzutu naruszenia tych przepisów.

Jeśli zaś chodzi o kwestię obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.k. i 457 § 3 k.p.k. to należy zauważyć, że kasacja skarżącego dotyczy wyłącznie czynu z pkt. IV aktu oskarżenia. Zdaniem obrońcy fakt skazania za ten czyn oraz włączenie go do ciągu przestępstw miało wpływ na wymiar kary, dlatego też zaskarżył wyrok

Sądu odwoławczego w całości. Tak ujęty zarzut okazał się nieprawidłowo sformułowany. W związku z brakiem zakwestionowania przypisania odpowiedzialności karnej za pozostałe cztery czyny z aktu oskarżenia (pkt 1, 2, 3, 5 aktu oskarżenia), wypada uznać, że zaskarżenie całości wyroku Sądu odwoławczego oznacza zakwestionowanie jedynie wymiaru kary za te czyny. To zaś – z uwagi na treść art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k. – jest niedopuszczalne.

Niezależnie od powyższego należy przypomnieć, że podnoszone w kasacji zarzuty muszą wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Niedopuszczalne jest więc bezpośrednie kontestowanie - podważanie w kasacji orzeczenia sądu pierwszej instancji, a także kwestionowanie ustaleń faktycznych (zob. np. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2021 r., sygn. akt I KK 59/21). W tym kontekście stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy szczegółowo odniósł się do kwestii zasadności zarzutów kwestionujących ustalenia faktyczne co do zaboru samochodu marki P. (pkt 3.1 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego). Analiza uzasadnienia pozwala na przyjęcie, że Sąd odwoławczy rozpoznał ten zarzut rzetelnie i wnikliwie, czyniąc zadość wymogom z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., w szczególności rozstrzygając do wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonych oraz nagrań z monitoringu. Skarżący nie wykazał naruszenia prawa przez Sąd odwoławczy, zmierzając raczej do – niedopuszczalnego w kasacji – kwestionowania ustaleń faktycznych (zob. np. s. 5-6 kasacji).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak we wstępie.